

Kai Lüftner
Emilia Dziubak

Spiritul din inima pădurii

O poveste din Pădurea Schimbătoare

UNIVERSITATEA
DE ARTĂ
ȘI DESIGN
BUCUREȘTI

www.unibuc.ro

De fiecare dată când pășai în Pădurea Schimbătoare, te cuprindea sentimentul că ai intrat într-o lume tainică. Acolo domnea o liniște care te făcea să te oprești îndată. Nu era o liniște în sensul obișnuit al cuvântului, ci mai degrabă un fel de tihnă pe care rar o mai simți în viața de zi cu zi. Zgomotul vieții de afară era înghițit și te trezeai imediat învăluit de un freamăt tăcut ce te înfiora și pe care îl puteai auzi, mirosi și chiar simți fizic. Pădurea Schimbătoare te atingea și își atrăgea vizitatorii sub pătura ei deasă de mireme și de sunete.

Nu putea fi vorba de nicio traversare a ei: intrai și te trezeai dintr-odată în mijlocul acesteia – ca și cum ai fi pășit dincolo de o poartă invizibilă, iar acum te-ai fi aflat brusc într-o încăpere cu o atmosferă cu totul aparte. Mirosurile și sunetele păreau că se mișcă, se unduiau în jurul tău ca niște valuri calde, pretutindeni...

Bătrânii de prin părțile acelea spuneau că lucrurile stăteau așa pentru că Pădurea Schimbătoare era o ființă vie, o creatură care respira ca oricare alta, care avea o inimă, sentimente și amintiri din vremuri de mult apuse. Când pășai sub bolta ei, te simțeai îndată învăluit de toate acestea.

Pădurea Schimbătoare respira. Era vie.
Se transforma la fiecare pas. Ca o umbră,
Se transforma în fiecare zi, ceas de ceas.

Creștea și se micșora.

Înflorește și se ofilește...

Se schimba neîncetat, odată cu anotimpurile.

Dacă ți se părea că e acolo un loc pe care-l cunoști ca-n palmă pe timpul verii, iarna nu mai reușeai cu niciun chip să-l afli. Fragilul puieț de mesteacăn din primăvară devenea toamna un copăcel viguros sau era ros cu totul de vreun locuitor flămând al pădurii.

Într-o clipă stăteai într-o poieniță învăluită în lumina soarelui, iar câțiva pași mai încolo se întindea un întuneric adânc și răcoros, unde mirosea a mușchi umed și a pământ mlăștinos.

Transformarea aceasta cuprindea totul, se vedea pretutindeni. Era magică, un mijloc de apărare – pentru că o lume fermecată ce se transformă neîncetat nu ar putea fi cucerită nicicând. Trosnind, bufnind, foșnind și răspândind un parfum de viață pură, pădurea aceasta se conducea după legi proprii și orice lucru, cât de mărunț, care se afla în ea avea un rol al său. Unul mai mult sau mai puțin important.

Un foșnet neîntrerupt răzbătea dinspre coroanele vaste ale stejarilor și ale mestecenilor, care acopereau întreaga pădure. Copacii își împleteau ocrotitor ramurile deasupra acestui univers și ascundeau interiorul de privirile păsărilor, care erau binevenite ca oaspeți, dar nu ca observatori din afară. Tainele pădurii nu erau lăsate la vedere, ci păstrate cu grijă. Sau împărtășite doar celor inițiați. Mușchiul se zărea pretutindeni: un covor verde-închis, viu, care proteja pământul – cel mai sfânt lucru din Pădurea Schimbătoare, care le oferea animalelor un așternut moale pe timpul nopții.

Toate plantele și animalele erau ca niște piese dintr-un puzzle: doar împreună alcătuiau o imagine coerentă, făcând din acest loc o lume unică.

Bătrânii spuneau povești despre Pădurea Schimbătoare – povești care fuseseră transmise din generație în generație. Cea care susținea că pădurea era vie era doar una dintre acestea.

Celelalte vorbeau despre tot felul de fapte magice care trăiau sub protecția ei – printre care una cu adevărat specială: Spiritul. Acesta era un mare maestru în arta camuflării, concentrând în sine inima și esența Pădurii Schimbătoare. El exista deja pe vremea când cei mai maiestuoși copaci uriași de azi erau abia niște semințe în pământ, așteptând pline de speranță să incolțească...

Nimeni nu-l văzuse vreodată, dar poveștile celor care susțineau că el exista erau la fel de adevărate ca aceste versuri pe care orice copil din împrejurimi le cunoștea foarte bine:

*Nu-i om și nici copac – ci o ființă fabuloasă este,
iar despre ea numai în basme se mai povestește.
Însă de ai nevoie de sfatul potrivit,
nu zăbovi: întreabă-l negreșit pe Spirit!*

Nu-i om și nici copac – ci o ființă fabuloasă este,
iar despre ea numai în basme se mai povestește.
Însă de ai nevoie de sfatul potrivit,
nu zăbovi: întreabă-l negreșit pe Spirit!

Frații Ubbe și Alva exact asta își doresc: un sfat. Așadar,
pornesc într-o călătorie plină de aventuri în căutarea
Spiritului care locuiește chiar în inima Pădurii Schimbătoare,
unde trosnituri, bufnituri, foșnete și șoapte umplu văzduhul.

În drumul lor, copiii descoperă o lume tainică, plină
de lucruri minunate și de ființe ciudate.

Oare vor reuși ei să-l găsească pe Spirit?

O poveste minunată spusă cu măiestrie de Kai Löffner
cu ilustrații magice de Emilia Dziubak

